

Η ΑΓΑΠΗ ΠΟΥ ΔΕΝ ΞΕΧΝΑ: Μια συγκινητική επίσκεψη του Πατριάρχη Αλεξανδρείας σε Ορφανοτροφείο της Αγκόλας

[Πατριαρχεία](#) / [Πατριαρχείο Αλεξανδρείας](#)

Υπάρχουν τόποι που δεν σβήνουν ποτέ από τη μνήμη και πρόσωπα που παραμένουν ανεξίτηλα χαραγμένα στην καρδιά, μα και στο νου, όσα χρόνια κι αν περάσουν, όσο μακριά κι αν οδηγήσει η πορεία της ζωής.

Μια τέτοια, ιδιαίτερα συγκινητική στιγμή εκτυλίχθηκε εχθές, 28 Οκτωβρίου 2026, κατά την επίσημη επίσκεψη του Μακαριωτάτου Πάπα και [Πατριάρχου Αλεξανδρείας](#) και πάσης Αφρικής, **κ.κ. Θεοδώρου Β΄** στην Αγκόλα.

Παρά το ιδιαίτερα επιβαρυνμένο πρόγραμμά Του, το οποίο περιλαμβάνει σημαντικές συναντήσεις και επίσημες επαφές, ο Μακαριώτατος θέλησε να διανύσει πολλά χιλιόμετρα έξω από την πρωτεύουσα Λουάντα, προκειμένου να επισκεφθεί ένα ορφανοτροφείο με το οποίο τον συνδέουν βαθιοί δεσμοί αγάπης, μνήμης και προσφοράς.

Πρόκειται για έναν χώρο τον οποίο επισκεπτόταν και στήριζε έμπρακτα πριν από περισσότερα από είκοσι δύο χρόνια, κατά την περίοδο της ποιμαντορίας του ως Μητροπολίτης Ζιμπάμπουε και Αγκόλας, όταν η μέριμνά Του για τα παιδιά και τους ανθρώπους που είχαν ανάγκη αποτελούσε αναπόσπαστο μέρος της καθημερινής Του διακονίας.

Τα παιδιά εκείνης της εποχής έχουν πλέον μεγαλώσει και ακολούθησαν τον δικό

τους δρόμο στη ζωή. Ο χώρος όμως, παραμένει οικείος, ενώ άνθρωποι που εξακολουθούν να συνδέονται με το ίδρυμα θυμούνται ακόμη με συγκίνηση την παρουσία, το ενδιαφέρον και την αγάπη του τότε Μητροπολίτου Θεοδώρου.

Περισσότερες από δύο δεκαετίες αργότερα, **ο Μακαριώτατος** επέστρεψε στον ίδιο τόπο, φέροντας πλέον την ευθύνη της πηδαλιουχίας απάσης της Εκκλησίας της Αλεξανδρείας και της Αφρικής, αλλά διατηρώντας αναλλοίωτη την ίδια πατρική στοργή, την ίδια απλότητα και την ίδια αγάπη για τον άνθρωπο.

Κατά την επίσκεψή Του, παρέμεινε κοντά στα παιδιά, συνομίλησε μαζί τους, μοιράστηκε στιγμές χαράς και τους προσέφερε την πατρική Του αγάπη και ευλογία. Για λίγη ώρα, μακριά από την επισημότητα των συναντήσεων, η παρουσία Του έγινε μια ζωντανή έκφραση της Εκκλησίας που αγκαλιάζει, παρηγορεί και στέκεται δίπλα σε κάθε άνθρωπο, ιδιαίτερα σε εκείνον που έχει περισσότερο ανάγκη από αγάπη και φροντίδα.

Αυτή είναι η ομορφιά της αληθινής ποιμαντικής διακονίας: να διευρύνονται οι ευθύνες, να πολλαπλασιάζονται οι μέριμνες, αλλά η καρδιά να παραμένει πάντοτε κοντά στους ανθρώπους που κάποτε αγκάλιασε. Να περνούν τα χρόνια, να αλλάζουν οι συνθήκες, αλλά να μη λησμονούνται ποτέ τα πρόσωπα και οι τόποι στους οποίους προσφέρθηκε αγάπη.

Η σημερινή επίσκεψη στο ορφανοτροφείο δεν ήταν απλώς μια επιστροφή σε έναν γνώριμο τόπο. Ήταν μια σιωπηλή μαρτυρία συνέπειας, ανθρωπιάς και αληθινής

ποιμαντικής αγάπης. Μια υπενθύμιση ότι η ιεραποστολή δεν είναι μέγεθος που μετριέται μόνο με τους ναούς που ανεγείρονται ή τα έργα που πραγματοποιούνται, αλλά και με τις καρδιές που οι ιεραπόστολοι αγγίζουν, με τα δάκρυα που σκουπίζουν, με την ελπίδα που προσφέρουν και με τους δεσμούς που παραμένουν ζωντανοί στο πέρασμα των χρόνων.

Η αγάπη του Χριστού δεν λησμονεί, δεν εγκαταλείπει και δεν παύει ποτέ να προσφέρει.

Στο πρόσωπο του **Μακαριωτάτου Πατριάρχου Αλεξανδρείας, κ.κ. Θεοδώρου Β΄** αποτυπώνεται η ζωντανή συνέχεια μιας πολυετούς ιεραποστολικής πορείας, θεμελιωμένης στην ανιδιοτελή προσφορά και την έμπρακτη αγάπη προς τον άνθρωπο. Η σημερινή Του παρουσία σε έναν τόπο συνδεδεμένο με τα πρώτα χρόνια της ποιμαντικής του διακονίας στην Αγκόλα φανερώνει ότι, παρά το βάρος των πατριαρχικών ευθυνών και τις απαιτήσεις της καθημερινότητας, η προσωπική μέριμνα για τον άνθρωπο παραμένει αμετάβλητη προτεραιότητά Του. Διότι για τον Πατριάρχη Θεόδωρο η ιεραποστολή δεν υπήρξε ποτέ απλώς ένα εκκλησιαστικό καθήκον, αλλά επιλογή ζωής, την οποία εξακολουθεί να υπηρετεί με την ίδια πίστη, αφοσίωση και αγάπη.

